

**UCHWAŁA NR LXV/1367/23
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 22 czerwca 2023 r.

**w sprawie wniesienia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach
odpowiedzi na skargę na uchwałę Rady Miasta Katowice**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r., poz. 40 ze zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 259)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

§ 1. Wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach odpowiedź na skargę A D M ,Ł W i J W – reprezentowanych przez r.pr. A W – z dnia 9 czerwca 2023 r. na uchwałę nr LXIII/1320/23 Rady Miasta Katowice z dnia 9 maja 2023 r. w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji mieszkaniowej w rejonie ul. Mroźnej w Katowicach

§ 2. Argumenty prawne wniesienia odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Katowice

Maciej Biskupski

Uzasadnienie

Skarga została wniesiona na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.; dalej: u.s.g.) w zw. z art. 15 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1538 ze zm.; dalej: specustawa mieszkaniowa), który stanowi, że prawo do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na uchwałę z zakresu administracji publicznej ma każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostało naruszone takim aktem. Skarżący inicjujący postępowanie sądowe w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. muszą wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a ich indywidualną sytuacją prawną (interes prawny), a także muszą wykazać, że ze względu na istnienie tego związku zaskarżona uchwała negatywnie wpływa na ich sytuację prawną. Innymi słowy naruszenie interesu prawnego następuje wtedy, gdy zaskarżonym aktem zostaje odebrane lub ograniczone jakieś prawo skarżącego, wynikające z prawa materialnego, względnie zostanie nałożony na niego nowy obowiązek lub też zmieniony obowiązek dotychczas na nim ciążyący. Należy przy tym podkreślić za utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych, że naruszenie interesu prawnego musi mieć charakter bezpośredni, aktualny i realny, a nie przyszły i niepewny, oparty na przewidywaniach i przypuszczeniach.

Mając powyższe na uwadze, w kontekście argumentów Skarżących podniesionych w skardze, stwierdzić należy, że Skarżący po pierwsze nie wykazali bezpośredniego związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a ich indywidualną sytuacją prawną. Nieruchomości stanowiące ich własność znajdują się co prawda w sąsiedztwie granic obszaru objętego postanowieniami zaskarżonej uchwały, niemniej w znaczeniu faktycznym i prawnym zlokalizowane są poza granicami lokalizacji inwestycji mieszkaniowej będącej przedmiotem zaskarżonej uchwały. Zatem w żadnym zakresie zaskarżona uchwała nie odbiera lub nie ogranicza ich w przysługujących im prawach właścicielskich, w tym co do niezakłóconego i spokojnego – w granicach obowiązującego prawa – wykorzystywania i zagospodarowywania swoich nieruchomości. Po drugie – przyjmując ewentualnie, że taki związek jednak występuje w przypadku nieruchomości Skarżących z uwagi na wspomniane sąsiedztwo, to bezwzględnie wymagane jest wykazanie, że zaskarżona uchwała negatywnie wpływa na ich sytuację prawną. Tego Skarżący tym bardziej nie wykazali. Powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych wskazać należy, że skuteczność skargi z art. 101 u.s.g. zależy od wykazania naruszenia interesu prawnego już dokonanego a nie dopiero ewentualnego, możliwego w przyszłości. Jeśli można ewentualnie dopuścić naruszenie interesu prawnego możliwego w przyszłości to wyłącznie w szczególnych wypadkach, gdy wystąpienie pewnych zdarzeń jest niechybne i wysoce prawdopodobne w przyszłości i z tego tytułu już dziś wywołuje określone skutki, choć jeszcze nie konieczne prawne. Na takiej zasadzie Skarżący podejmują nieudaną próbę wykazania naruszenia ich interesu prawnego zaskarżoną uchwałą. Czynią to jednakże w sposób skrajnie subiektywny i celowo wyolbrzymiany w oderwaniu od przeznaczenia nieruchomości objętych granicami lokalizacji inwestycji mieszkaniowej, polegającego przecież na budowie osiedla domów jednorodzinnych (w zabudowie szeregowej i bliźniaczej) a nie obiektów o charakterze przemysłowym albo sportowo – rekreacyjnym (np. hale sportowe, stadiony, boiska sportowe, baseny lub otwarte kąpieliska bądź obiekty kultury masowej). Doświadczenie życiowe nakazuje stwierdzić i uznać, że osiedla domów jednorodzinnych (zwłaszcza osiedle w skali przewidzianej w zaskarżonej uchwale, które stanowi jedynie dopełnienie istniejącego już Osiedla Zimowego oraz realizowanego w ramach „Mieszkanie Plus”) cechuje powszechnie ogólny spokój i cisza pomimo istniejących dróg wewnętrznych i parkowanych na nich samochodach, tym bardziej na tzw. osiedlach zamkniętych. Dlatego negatywne zdarzenia, na które powołują się Skarżący, to czysto hipotetyczne stany, przyszłe, wysoce niepewne i w oczywisty sposób oparte na subiektywnych przewidywaniach i przypuszczeniach. Co więcej, wskazywanie przez Skarżących na negatywny wpływ komunikacji samochodowej w opisie zawartym w skardze, jest wręcz nie do przyjęcia. Można odnieść wrażenie, że sprawa dotyczy projektowanej autostrady lub drogi szybkiego ruchu. Podniesiona w skardze argumentacja z niewątpliwym wydźwiękiem emocjonalnym, faktycznie ma charakter bardzo ogólny i prezentuje jedynie negatywne stanowisko do zaskarżonej uchwały bez wskazania konkretnych przepisów prawa. Jest to w istocie wykazywanie interesu faktycznego, który jednakże nie może zasługiwać na ochronę. Podnoszone przez Skarżących kwestie dotyczące w ich ocenie wpływu i oddziaływania inwestycji mieszkaniowej na nieruchomości sąsiednie (konkretnie stanowiące ich własność), w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mogą mieć znaczenia. Tego rodzaju kwestie, w tym sprawy dotyczące ewentualnego ryzyka przesłaniania, zacieniania, podlegają badaniu na etapie pozwolenia na budowę. Wtedy dopiero nabiera znaczenia położenie nieruchomości w obszarze oddziaływania planowanej inwestycji. Przy czym nie ma tu również znaczenia, że w świetle art. 25 specustawy mieszkaniowej uchwała o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej wiąże organ wydający pozwolenie na budowę. Specustawa mieszkaniowa nie wyłącza

przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682 ze zm.), ani przepisów wykonawczych do tej ustawy.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe, zasadne jest stwierdzenie, iż Skarżący nie wykazali interesu prawnego, jeśli zaś takowy w okolicznościach sprawy występuje, to z pewnością nie wykazali jego naruszenia postanowieniami zaskarżonej uchwały. W takiej sytuacji brak podstaw do merytorycznej oceny zarzutów podniesionych w skardze wobec zaskarżonej uchwały albowiem podlega ona odrzuceniu.